

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 stycznia 2021 r., wydanym w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko J. G. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz powoda 134,76 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 23 lutego 2019 r. do dnia zapłaty oraz 137 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrok ten wynikał z uznania za zasadne roszczenia o zapłatę za paliwo gazowe. Przyjęto, że pozwany nie regulował w pełnej wysokości należności wynikających z prawidłowo wystawionych faktur VAT.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w całości i żądając jego uchylecia z powodu niewyjaśnienia wątpliwości dotyczących prawidłowości rozliczeń za dostarczone paliwo gazowe. Skarżący zakwestionował także legitymację procesową strony powodowej.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, co skutkuje przyjęciem przez Sąd Okręgowy tych ustaleń faktycznych za własne.

Sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym, co wobec tego, że Sąd odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego oznacza, że uzasadnienie sprowadza się do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Nie ma racji skarżący, że strona powodowa nie wykazała legitymacji procesowej czynnej. Sąd Rejonowy słusznie odwołał się do umowy z 1 sierpnia 2014 roku o przeniesieniu zorganizowanej części przedsiębiorstwa (...), wydzielonego ze spółki (...) S.A., tytułem wniesienia wkładu niepieniężnego na pokrycie kapitału zakładowego (...) Sp. z o.o., która z mocy prawa stała się stroną umów zawartych przez (...) S.A. z odbiorcami. Konsekwencja ta wynika wprost z umowy i odpowiada uregulowaniu z art. 55² k.c. W skutek omawianej czynności prawnej powód stał się wierzycielem odbiorców paliwa gazowego, co daje mu legitymację procesową czynną do dochodzenia tych należności przed sądem. Skarżący bezpodstawnie kwestionuje umowę z roku 2014 z odwołaniem się do art. 5b¹ ust. 9 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r - Prawo energetyczne (tj. Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 ze zm.) przewidującego wyłączenia z sukcesji generalnej, które związane są z koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa dostaw gazu ziemnego, szczególnymi właściwościami oraz sytuacją prawną gazu skroplonego i sprężonego, a także koniecznością zagwarantowania wykonywania praw z umów dotyczących sektora hurtowego obrotu gazem ziemnym. W przypadku skarżącego chodzi o sprzedaż detaliczną paliwa gazowego. Ten segment odbiorców w żaden sposób nie podpada pod przytoczone wyłączenia sukcesji generalnej.

Skarżący miał podpisaną umowę kompleksowego dostarczania paliwa gazowego z (...). W miejsce tego podmiotu, jak wykazano w poprzednim akapicie, wszedł powód. W okolicznościach tego przypadku nie wchodziło więc w grę odwołanie się do instytucji sprzedawcy z urzędu. W konsekwencji tego faktu bez znaczenia dla rozstrzygnięcia była okoliczność, że powód nie ma statusu sprzedawcy z urzędu.

Bezpodstawne są twierdzenia skarżącego, że powód nie miał zatwierdzonych taryf w okresie objętym fakturami, które wystawiono na dochodzone pozwem należności. Decyzje Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki są podawane do

publicznej wiadomości. Okresu wskazanego przez skarżącego dotyczą decyzje z dnia 4 stycznia 2017 r. (...). (...)2. (...)66.2016.KGa
i z dnia 17 marca 2017 r. znak (...). (...)2. (...)5.2017.KGa.

Wbrew zarzutom apelacji nie można zanegować poprawności naliczania opłat w oparciu o wskazania gazomierza. W tym zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował art. 505⁷ § 2 k.p.c. i wykorzystał opinię biegłego, która została przygotowana na użytek innej sprawy między tymi samymi podmiotami. Skarżącemu opinii tej nie udało się podważyć. Sąd odwoławczy w pełni akceptuje argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Dodać należy, że niezależnie od poprawności terminologicznej sformułowań zawartych w dokumentach księgowych (punkt poboru czy odbioru) nie ma wątpliwości, że opłaty naliczono od paliwa, które dostarczono skarżącemu.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 1 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265) zasądając od pozwanego na rzecz powoda 120 zł minimalnego wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym.